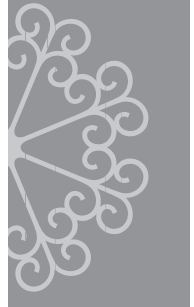

בית מדרש

498

בשבילי הפרשה

פרשת קדושים תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	7:46
Brooklyn, NY	7:39
Chicago, IL	7:34
Houston, Texas	7:43
Johannesburg, S. Africa	5:16
Lakewood/Deal, NJ	7:38
London, UK	8:16
Los Angeles, CA	7:22
Manchester, UK	8:32
Monsey, NY	7:40
Montreal, Quebec	7:49
Passaic, NJ	7:40
Toronto, Ontario	8:08
Yerushalayim	6:47
Zurich, Switzerland	8:25

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

קדושים

לפני עור לא תתן מכשול

ידוע דעת הכס"מ לענין פירות שביעית שגדלו אצל גוי, דכ"ז שגדל ביד העכו"ם כלו"ע אין קדושה, אבל לפי המב"ט פירות עכו"ם יש בהם קדושה ואסור להפסיד ולמכור. ועמש"כ בזה בפ' שופטים. ויש לעיין למחמיר אי שרי ליתן למיקל שימכור ויפסיד.

וע' שעה"מ פ"ט מאישות הט"ז שאסור ליתן למקיל בהדל' קת נר מנר חלב והוכיח שעה"מ מט"מ נדרים צ' ע"ב בידועת שזינתה יש לפני עור עבור בעלה.

(ולכא' טעמו עפ"י אחיעזר דאף דלא חשיב עצה שאינה הוגנת מצד הנכשל, מ"מ דין לפני עור הוא דין במכשיל שכמו שמוזהר שלא לעבור בעצמו על לאו כמ"כ מוזהר שלא ליתן לאחרים לעבור על הלאו).

וע' כ"ס י"ד ע"ז להיתר וראיה מחולין מ"ד ע"ב ששלח רב לרבה בר בר חנה דבר שסברה הגמ' דלדעת רב אסור, וכן חר לין צ"ט ע"ב שלח רבי אמי לרב יצחק בר חובל. ומה שהביא מנדרים, דחה הכ"ס דשם רק חסרון ידיעה.

וע' כ"ס או"ח ס"ו שהק' סתירה בשעה"מ עצמו ממה שכתב בהל' לולב פ"ז הכ"ה דחפץ שמחמיר עליו בהלכות יר"ט, אינו מוקנה כי ראוי ליתנו לאחר.

ובאמת כבר התייר מב"ט ס" כ"א וע"ש שכתב לא נדון אותם כמו עורים שלא ליתן להם דבר שנראה להם היתר.

ולענין שכר של חדש כתב ב"ה רצ"ו בשם פמ"ג רצ"ט דא' סור ליתן למיקל. אבל כתר ראש מ"ח וואלאזין אות קמ"ט מותר למכור חדש לאוכלי חדש וראינו שהיה מאכל שיש על שולחנו לאוכלי חדש בפניו.

וע' ק"ש על הש"ש אות י"ג (עמ' צ"ד) הקשה בכלל אמאי צריך קרא דלפני עור והרי בלא"ה תיפוק ליה משום חיוב אפרושי מאיסורא, וזה מסתמא מדין ערבות. ואין נראה לומר דקרא דלפני עור איצטרך רק לרבות גם לגוי כגון להושיט אבר מן החי לגוי. ובקובץ שיעורים תירץ דצריך קרא דלפני עור דג"מ היכא שהאוכל סומך שהוא מותר, שסומך על חזקה או עדים (או על איזה פוסק), ואין כאן הוכח תוכיח (וגם לא ערבות), ומ"מ יש כאן לפני עור כפי ידיעת הנותן שיש כאן איסור. (ויע' אג"מ אה"ע ז' ח"ד ס"י ס"א). ולכא' דלא כמב"ט. ולפי המב"ט י"ל קו' ק"ש דג"מ במי שאינו עושה מעשה עמך שאין בו חיוב תוכחה, כמ"ש ב"ה תר"ח מתנא דבי אליהו (וגם ערבות אין בו לפמ"ש בק"ש ביצה ס"ו) וא"כ אין בו חיוב אפרושי מאיסורא.

או נשיו הרבות, ולהיות בסובאי יין בזוללי בשר, וידבר כרצונו בכל הנבלות, שלא הוזכר איסור זה בתורה, והנה יהיה נבל ברשות התר רה. לפיכך בא הכתוב, אחר שפירט האיסורים שאסר אותם לגמרי, וציוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות וגו'.

ביאור הדבר, אין חילוק בין קודם החטא לאחר החטא בדברים עצמם, שהרי הם נשארו אותם דברים. אלא שקודם החטא היו בלא "קופאין" – בלא ארס, ולאחר החטא נכנס בהם ארס, "קופאין".

זה ציווי התורה, לנקות ולחצצח את הדברים כדי שיהיו בטוהרתם, להוציא את כל ה"קופאין" מהם. לכן אסרה התורה את אותם דברים שיש בהם מידה רבה של "קופאין" – ארס, ואי אפשר לנקותם. אך יתרה מזאת, ציוותה התורה לנקות גם את הדברים המותרים שלא יהיה בהם אפי' משהו שבמשהו מה"קופאין". זהו "קדש עצמך במותר לך".

ממנה שוב לאחר שסיים את המנה השניה: "נאך א' קליין ביסאלע... (עוד טיפה...) זה ממש מחיה נפשות!".

התלמיד שסעד עמו על שולחן קדשו התפלא על המראה, מדוע רה"י מבקש היום עוד ועוד? הוא הכיר היטב את נפש רבו ואת ריחוקו הער צום מכל תאוות עולם הזה והבליו...

רה"י הבחין בפליאתו. כשיצאה הרבנית למטבח להגשת המנה השלישית, רכן לאוזנו והס' ביר לו: הרי הרבנית טרחה כאן לפני הצהריים רבות בהכנת תבשיל זה, ומצפה לראות שנהנים ממעשה ידיה, כשם שאני טורח להכין היטב את השיעור הנמסר בישיבה. כמה הנאה יש לי כשניגש בחור לאחר השיעור, ומברר שוב כיצד מתורצת קושיא פלונית...

הרי התבשיל הוא השיעור שלה! היא נהנית ושמחה מאוד כשמבקשים מנה נוספת!!! באמירתו והנהגתו זו כבר נתן מרן רה"י שי עור שלם לתלמידו בענין תיקון המידות והנהגות שבין איש לאשתו...

ע"פ 'טיב הקהילה'

קדשים תהיו (יטב) קדש עצמך במותר לך (יבמות כ.)

אמר מרן המשגיח הגאון הרב ירר חס ליוואויץ זצלה"ה: הייתי פעם אצל רופא שהזהיר משתיית קפה לא נשים חלשים, אך אמר שיש סוג של קפה שכן מותר גם לאותם אנשים. כאשר חקרתי איזה קפה הוא זה, התברר שמדובר באותו קפה עצמו שכרם לם שותים, אלא שמוציאים ממנו את הקופאין שבו. הרי שהקפה בעצם אינו מזיק, אלא הקופאין שבו הוא המזיק, וב' רגע שמוציאים את הקופאין הקפה נעשה טוב מאוד גם לאנשים חלשים.

עפ"י מובנים דברי הרמב"ן בפרשה על הפס' "קדושים תהיו" וז"ל: והענין, כי התורה הזהירה בעריות ובמאכלים האסורים והתירה איש באשתו ואכילת הבשר והיין, א"כ ימצא בעל התאווה מקום להיות שטוף בזמת אשתו

ואהבת לרעך כמוך אני ה' (יט, יח)

סיפר תלמיד חכם אחד, מחשובי האברכים בישיבת מיר המעטירה, שב צעירותו הזמינו פעם מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצוק"ל לסעוד עמו את ארוחת הצהריים בביתו. בימים ההם נהוג היה שראשי הישיבות הביאו עמם לפעמים לביתם בחורים עילויים לסעוד עמם, וממשיכים ללמוד עמהם בביתם, כדי לקרובם ולחבבם.

בעת הארוחה הגישה הרבנית הצדקנית ע"ה את התבשיל המיוחד שהכינה. כשסיים מרן רה"י את מנתו, פנה אליה בחיך, ואמר: "זה טוב מאוד! בריא ומחזק את הגוף לתורה ועבודת ה', יש אולי עוד קצת בסיר?" "בוודאי!" - זהרו פנו הרבנית, "יש לי סיר מלא!" וניגשה בשמחה להביא מנה נוספת.

כשראה הרב את גודל הנאתה ושמחתה בהצלחת תבשיליה והנאתה ממלאכתה, ביקש

דברי הנהיגו

דברי הימים

'קדושים תהיו'

וכפי שרואים ברמב"ם (הל' יסודי התורה פ"ה ה"א) שכתב "כל בית ישראל מצווין על קדוש השם הגדול הזה שנאמר 'ונקדשתי בתוך בני ישראל'. ומוזהרין שלא לחללו שנאמר 'ולא תחללו את שם קדשי'". ובהלכה ז"א הוסיף: "ויש דברים אחרים שהן בכלל חילול השם, והוא שיעשה אותם אדם גדול בתורה ומפורסם בחסידות דברים שהבריות מרננים אחריו בשבילם, ואע"פ שאינן עבירות הרי זה חילול את השם. כגון שלקח ואינו נותן דמי המקח לאלתר, והוא שיש לו ונמצאו המר כרים תובעין והוא מקיפן. או שירבה בשחוק או באכילה ושתייה אצל עמי הארץ וביניהן. או שדבורו עם הבריות אינו בנחת ואינו מקבלן בסבר פנים יפות אלא בעל קטטה וכעס. וכיוצא בדברים האלו, הכל לפי גדלו של חכם צריך שידקדק על עצמו ויעשה לפניו משורת הדין. וכן אם דקדק החכם על עצמו והיה דבורו בנחת עם הבריות ודעתו מעורבת עמהם ומקבלם בסבר פנים יפות ונעלב מהם ואינו עולבם, מכבד להן ואפילו למקילין לו, ונושא ונותן באמונה, ולא ירבה בארץ חות עמי הארץ וישיבתו, ולא יראה תמיד אלא עוסק בתורה עטוף בצ"צ צית מוכתר בתפילין ועושה בכל מעשיו לפניו משורת הדין, והוא שלא יתרחק הרבה ולא ישתומם, עד שימצאו הכל מקלסין אותו ואוהבים אותו ומתאוים למעשיו, הרי זה קידש את ה'.

ועוד כתב הרמב"ם בהלכות דעות (פ"ה ה"א) "כשם שהחכם ניכר בחכמתו ובדעותיו והוא מובדל בהם משאר העם, כך צריך שיהיה ניכר במעשיו במאכלו ובמשקו ובבעלתו ובעשיית צרכיו ובדבורו ובהילוכו ובמלבושו ובכלכלו דבריו ובמשאו ובמתנו. והיה כל המעשים האלו נאים ומתוקנים ביותר. כיצד, תלמיד חכם לא יהיה גרגון אלא אוכל מאכל הראוי להברות גופו, ולא יאכל ממנו אכילה גסה, ולא יהא רודף למלאת בטנו כאלו שמתמלאין ממאכל ומשתה עד שתפח כריסם."

ומקור דברי הרמב"ם הוא מהגמ' ביומא (דף פ"ו): "היכי דמי חי לול השם, אביי אמר כדתניא ואהבת את ה' אלקיך שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש ת"ח ויהא משאו ומתנו באמונה ודיבורו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו אשרי אביו שלמדו תורה אשרי רבו שלמדו תורה או להם לבריות שלא למדו תורה פלוני שלמדו תורה ראו כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו עליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אבל מי שקורא ושונה ומשמש ת"ח ואין משאו ומתנו באמונה ואין דבורו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו, אוי לו לפלוני שלמד תורה אוי לו לאביו שלמדו תורה אוי לו לרבו שלמדו תורה פלוני שלמד תורה ראו כמה מקולקלין מעשיו וכמה מכוערין דרכיו". נאמר כאן שאדם נמדד בקורא ושונה ומשאו באמונה ודיבורו בנחת עם הבריות, כאן לא מוזכר דברים אחרים של מצוות וכדו' מפני שזה שורש כל המעשים הטובים.

הגמ' מחייבת גם את בני התורה גם אלו שהם רק מתחילים בלימודם, לכל אחד יש את המחויבות שלו, ולמי אומרים אשרי אביו שלמדו תורה או אשרי רבו שלמדו תורה, זה לא נאמר דווקא על אנשים מבר גרים, זה נאמר על הצעירים. זה מחייב אותם להיות קוראים ושונים, נאים בדרכיהם בדיבורם ובהנהגותיהם, ואם הם מקדשים שם ה' אזי זוכים שעליהם נאמר 'ישראל אשר בך אתפאר', יעזרנו ה' לקדש שמו בכל הליכות החיים וכך לזכות לילך בדרכיו כל חייו אמן.

כתוב בפסוק 'וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם'.

ובביאור ציווי התורה כתב הרמב"ן ריש הפרשה 'הווי פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, לשון רש"י. אבל בתורת כהנים (פרשה א ב) ראיתי סתם פרוש שים תהיו, וכן שנו שם (שמיני פרק יב ג) והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני, כשם שאני קדוש כך אתם תהיו קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם תהיו פרושים. ולפי דעתי אין הפרשות הזו לפרוש מן העריות כדברי הרב, אבל הפרשות היא המוזכרת בכל מקום בתלמוד שבעליה נקראים פרושים. והענין, כי התורה הזהירה בעריות ובמאכ"ל לים האסורים והתירה הביאה איש באשתו ואכילת הבשר והיין, א"כ ימצא בעל התאווה מקום להיות שטוף בזימת אשתו או נשיו הרבות ולהיות בסובאי יין בזוללי בשר למו וידבר כרצונו בכל הנבלות, שלא הוזכר איסור זה בתורה, והנה יהיה נבל ברשות התורה, לפיכך בא הכתוב וכו' כי אע"פ שאלו מצוות מדבריהם, עיקר הכתוב בכיוצא בזה יזהיר שנהיה נקיים וטהורים ופרושים מהמון בני אדם שהם מלכלכים עצמם במותרות ובכיעורים'.

זה הפירוש קדושים תהיו - פרושים תהיו, והטעם לזה משמע ברמב"ן שהוא רק כה"ל להיות פרוש מהעבירות, אבל באמת מצאנו בכמה מקומות שיש בזה תכלית ומצוה עצמית, וכמו שכתב הספורנו: "אמר עתה שהכוונה בכל אלה האזהרות היא שיהיו קדושים, וזה כדי שידמו ליוצרים כפי האפשר כמו שהיתה הכוונה בבריאת האדם, כאמרו 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו'. וזה ביאר עתה הכתוב באמרו 'כי קדוש אני ה' אלקיכם' - ראוי שתדמו אלי כפי האפשר בעיון ובמעשה". לומדים כאן שיש חיוב חדש שהוא להדמות להקב"ה כמה שאפשר, בין בעיון ובין במעשה, וזה דרגה יותר גדולה.

והוסיף בזה ביאור ברבינו יונה בשע"ת (קנ"ח) "ועתה עמוד והתבונן גודל חיובנו לקדש את השם, כי עיקר מה שקדשנו הש"י בתורתו ובמדותיו והבדילנו להיות לו [לעם] כדי לקדשו וליראה ממנו, ראוי שיהיו מקדשיו קדושים. וגם הכלים שעובדים לפני הש"י צריכים להיות קודש. כמו שנאמר (ויקרא כ"ב) 'ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם'. למדנו מדברי רבינו יונה שלא רק הכהנים, אלא כל אדם מישראל צריך להיות כלי קדוש, ותכלית יצירת עמ"י להיות קדושים ולהידמות לדרכיו של הקב"ה.

וזו משמעות הפסוק 'קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם', שהי חיוב להיות קדושים הוא כי קדוש אני ה' שיש חובה עלינו ללכת בדרכי הקב"ה, וכדי להידמות להקב"ה במעלותיו הטובים, מה הוא קדוש אף אתה קדוש, מה הוא רחום אף אתה רחום וכו'.

ומבואר עוד ברבינו יונה שיש קשר בין המצוה להיות קדושים ופרר שים לבין מצות קידוש ה', שהצורה לקדש את שם ה' היא במה שאנחנו מתנהגים בקדושה והולכים בדרך ה'.

והחיוב זה הוא חיוב כללי לכל עמ"י, לחיות בקדושה ולקדש את שם ה' וכמו שכתב רש"י (ויקרא כ"ב) "ולא תחללו - ממשמע שנא' ולא תחללו מה ת"ל ונקדשתי, מסור עצמך וקדש שמו וכו'". והיינו שיש חיוב על כל כלל ישראל לקדש שם שמים, אבל על תלמידי חכמים ובני תורה יש חיוב מיוחד יותר משאר העם.

Two Parts of a Whole

Harav Hagaon Yehuda Wagshal Shlita

In this week's *parashah* we have the mitzvah of לְרַעַךְ כְּמוֹךָ, and we all know the famous statement of R' Akiva: וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ זֶה כְּלָל. גְּדוּל בְּתוֹרָה. This needs to be understood, however, because although there are many mitzvos in the Torah that relate to our relationships with other people, there are also many mitzvos in the Torah that are purely *bein adam laMakom*. How, then, can וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ be a *klal gadol* for the entire Torah?

In the mitzvah of לְרַעַךְ כְּמוֹךָ, the Torah uses the term *rei'a* for "friend." Now, in Lashon Hakodesh there are other words that mean "friend," such as *chaver* or *yedid*. What is the significance of the term *rei'a* in the context of this mitzvah?

Rav Hutner notes that the word *rei'a* shares a root with the word *ra*, evil. What does evil have to do with a close friend? He explains that there's another word with the same *shoresh*: *teruah*. *Teruah* is a broken sound, and a similar word is found in the *passuk*: תִּרְעַם בְּשֹׁבֵט בְּרִזָּל, which means to break someone to pieces with an iron rod. Something that is complete is good; something that's broken is bad. But what does that have to do with a friendship?

There are different levels of friendship. At one level, friendship begins and ends with two people enjoying each other's company. They share experiences together, they can laugh at each other's jokes, and that's the whole friendship. While they enjoy the company, each one is really living for himself.

Then, there's a much deeper level of friendship, and that is with a *rei'a*. In this type of relationship, two people are so close and intertwined that they feel as if they're part of a greater whole, and on their own they're broken — a *teruah*. Only when they're together do they feel complete.

When the Torah commands, וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ, it conveys that the mitzvah

is not just to love one another, but to be able to develop a relationship with another Yid in which we're two parts of one puzzle, with each one completing the other.

But why is this type of relationship necessary for the mitzvah of וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ? There's a mitzvah to help any Yid, even if I don't have that type of relationship with him. Indeed, the Gemara in *Shabbos* teaches that וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ means that what I wouldn't want done to me, I shouldn't do to others: דַּעֲלֵךְ סָנִי לַחֲבֵרְךָ לֹא תַעֲבִיד. This applies even if the relationship is not on the level of *rei'acha*, so why does the Torah link the mitzvah with the relationship of a *rei'a* specifically?

First, Feel the Pain

Perhaps the Torah is conveying a fundamental lesson here.

In Parashas Mishpatim, when the Torah commands us to give a loan to a person in need, it uses the words: אִם כֹּסֶף תַּלְוֶה אֶת עַמִּי אֶת הָעֹנִי עִמָּךְ. What is the meaning of the phrase אֶת הָעֹנִי עִמָּךְ?

Rashi explains that when someone comes to borrow money from you, before giving him the money, you should make sure to view yourself as if you're the *ani* — to recognize and feel the pain and humiliation that he's experiencing. The phrase אֶת הָעֹנִי עִמָּךְ implies that the *ani* must be *with you* — you should feel his poverty yourself, and then you should lend him the money.

If the mitzvah is to lend money to a needy person, why do you have to feel as if you're the poor person? You're the rich one, you're lending him the money, so why should you feel poor? Clearly, the real reason the Torah commands us to do *chesed* with others is not just to supply their needs. Hashem has many messengers and other ways to supply a pauper's needs, but He wants Klal Yisrael to connect with one another, to

feel the pain of another person in need and strive to ease it, just as you would for your own pain.

The mitzvah to give a loan, then, is not just to lend a person money and send him packing; it's to connect with him, to feel his pain, to experience what he's going through — and then to lend him the money.

The primary mitzvah of *chessed* and וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ is not just performing the action — it's to feel the person's pain and understand his crisis. And then, just as you would work to solve your own crisis, you'll do anything you can to solve his as well.

We can now understand why the Torah chose the word *rei'acha*.

Hakadosh Baruch Hu doesn't want you to do *chessed* on the level of a *chaver*; He wants you to feel like a *rei'a*, like an incomplete part of a puzzle, so that you feel the other person's emotions and pain, and you help him from within that connection. That's the main mitzvah of לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.

We still need to understand, however, how this relates to all the 613 mitzvos, to the extent that it is considered a *klal gadol baTorah*.

Two Steps to Connection

The *Zohar Hakadosh* says that the 613 mitzvos are 613 *eitzos* for how to fulfill the mitzvah of וּלְדַבֵּק בּוֹ and connect to Hakadosh Baruch Hu. Mitzvos are not merely technical acts, but are meant to link us with Hakadosh Baruch Hu. The word "mitzvah" is generally translated as "commandment," from the root word *tzivuy*, but "mitzvah" is also related to the root of *tzavsa*, which implies companionship, closeness, connection.

How do we connect to Hakadosh Baruch Hu?

We say in davening every day: הוּא עִשְׂנוּ וְלֹא [וְלֹא] אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מִרְעִיתוֹ:

The word *lo* in this *passuk* is written with an *alef* but read as though it is written with a *vav*. With an *alef*, the meaning of this phrase is that Hashem made us, and we didn't make ourselves. With a *vav*, the meaning is that Hakadosh Baruch Hu created us and we're His — we're part of Him.

The Sfas Emes explains that two concepts go together: When are we connected to Hakadosh Baruch Hu (לוֹ) ? Only when we're not out for ourselves: וְלֹא אֲנַחְנוּ. Someone who lives only for himself is stuck in his own selfish, self-centered box. He can never connect to Hakadosh Baruch Hu, since he can't connect to anybody. But if someone is וְלֹא אֲנַחְנוּ — he's not focused only on himself — he can also be *lo anachnu* with a *vav*, and connected to Hakadosh Baruch Hu.

This is the primary purpose of all the 613 mitzvos. These 613 *eitzos* for how to come close to Hakadosh Baruch Hu train us to remove ourselves from centerstage — and then we can connect to Him.

But we don't see Hakadosh Baruch Hu right before our eyes, and we don't always feel His presence as much as we should. Therefore, He gave us the *klal gadol baTorah* — לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ — exhorting us to practice getting out of our box and becoming less self-centered and more attuned to other people's feelings. When we do that, and we feel what it means to be *rei'acha* — two parts of the same puzzle, sharing another person's pain — we are taking a step out of our selfish box, and that opens us to develop a relationship with Hakadosh Baruch Hu as well.

Although וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ relates to matters of *bein adam lachaveiro*, it is nevertheless a *klal gadol baTorah*, since it enables a person to transcend his self-centered existence, which positions him to fulfill the ultimate purpose of all the 613 mitzvos: וּלְדַבֵּק בּוֹ.